

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Resolutiones disputationum de Jndulge[n]tiarum virtute F. Martini Lvther Avgvstiniani Vittenbergensis

Luther, Martin

[Wittenberg], 1518

VD16 L 5787

Con: XXXIII. Caue[n]di sunt nimis/ q[ui] dicu[n]t venias illas Pap[a]e
donu[m] esse illud dei in[a]estimabile/ quo reco[n]ciliat[ur] ho[...] deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-32315

CON: XXXIII.

Cauēdi sunt nimis/ q̄ dicūt venias illas Papę donū
eī illud dei inestimabile/ quo recōciliat hō deo.

¶ Pestilentes hereticos debuerā eos dicere, Quid enim magis
impiū & hereticū, q̄ dicere indulgentias Papę esse grām recon-
ciliationis dei: Verū vt stomachū meū premiā, volo poti⁹ eos
nulla malitia aut volūtate, talia dixisse, aut posuisse, Sed mera
inscitia, & tā eruditionis atq; ingenij penuria, licet & in hoc sit
temeritas, q̄ tam indocti, non potius bubulci opus fecerūt, q̄
opus doctarū aniarū Christi subirent. Audiam⁹ itaq; istum
Bubulcū sua verba grunientē, Sic em̄ in libello suo, postq̄ in-
dulgētiās in quatuor principales grās distribuerat, & multas
alias minus principales. Prima, inquit, grā principalis, est
plenaria remissio oīm peccatorū, qua quidē gratia nihil maius
p̄ dici, eo q̄ homo peccator, & diuina grā priuatus, p̄ illam,
perfectā remissionē & dei grām, denuo consequitur. Hęc ille,
Obsecro, quæ hereticorū sentina, tā heretice vnq̄ locuta est: v̄
ex hoc loco disce, quæ causa sūt, vt cū illi sese sanctissima do-
cere dicāt, populus tamē tam impia audiat, Vnā hic sit diuī
Hieronymi zelus & eloquiū, Pudet me tantę temeritatis, q̄ iste
blatterator non fugit veritus eū libellū edere in faciem q̄ tuor
illustriū, & circū iacentiū vniuersitatum: Ac si oīno ibi ingenia
versa essent in fungos putidos. Doleo & hereticis nris p̄pinqs
Pighardis, tandē venisse occasione iuste criminandi Ecclesiam
Romanā: si hęc in ea doceri audierint. Q̄ autē iste insulsus
author, non malitia forte, sed inscitia ista dixerit, ex illo videre
licet, quia inquit, per illā (.i. primā grām plenariā remissionē)
consequit̄ homo perfectā remissionē. Quid est, dicere, p̄ ples-
nariā remissionē consequit̄ perfectā remissionē, & per gratiam
dei consequit̄ grām dei: An non per febrē somniat, aut phre-
nesi laborat: Sed ad sensum hereticū verte animū. Hanc pri-
mā grām vult eā esse qua mai⁹ dici nihil p̄t, & quā consequit̄
homo priuatus grā, q̄ nisi de iustificante grā spūs intelligi nō
p̄t. Nec sp̄m aliter intellexisse clarū ē, Alio quin non esset, qua
fatis imp̄ loqueret̄, Cū solus deus sit id, quo maius dici non
p̄t. B. Auḡ em̄, non sicut ille sed in donis creatis, inquit, nullū
est maius charitate. Hic vero grām Dei, & grām Papę, in vnius
vocabuli Cahos confudit, dign⁹ author tali vel opinione v̄
errore. Sequitur in eodem libro

Per quā etiā peccatorū remissionē sibi poenę in purgatorio

propter offensam diuine maiestatis, luēde, plenissime remittuntur,
atque dicti purgatorij pœnæ, oīno delentur. Delphicus autē diu-
inus oraculū, ut nihil oīno dubitat: qui omnia ignorat, de pos-
testate clauis in purgatorij se cure p̄nūciat, Sed satis de hīs sup̄.

Sequitur ibidem.

Et licet ad tantā grām merendā, nihil satis dignū possit res-
tribui, eo quod donū dei & grā, estimatiōnem non hnt &c. Vides
ut iterū donū & grām dei inestimabilem vocet, id quod Papa res-
mittit, Homo dignissimus, qui ecclesias doceat, i. hereticorum
prostituta, Postquā hīs verbis, grām illā ad forum & mundanas
studiose adornarat, mox in Mercurij suū habitu Iouis vestit,
ne vllus intelligat, quod lucrū q̄reret: nisi qui non plus quā ipse in-
telligit, Permittit pauperibus quod eā gratis dari, ita sane in primū
vnde cū pecūias corradere tētauerint a bonis (ut inquit) sa-
toribus, ita ut mendicantes fratres sine licentiā superiorū
pecuniā p̄eurent (quia multo melior est apud hūc p̄sēdolu
remissio vel fidei pœnæ, quā salutaris obedientia) Cū vero nūc quā
patuerit via corradendi pecūias, ut gratiam illā redimant (.i.
denuo emāt, Non quod illi vendat, sed quod inopia rerū similitudo
cogit vocabulis abuti) tum demū dicit, Regnū cū c̄lorū non
plus diuini iudicij patere debet quā pauperibus, Iterū per venias vos
hens patere celi, Sed subtraho calamū, ne p̄meritis in eos de-
bacchet, Sit satis in d̄s affidelib⁹, pestilētia eorū sermonū tā in-
signi (ut par erat) iuolūā inficitij & ruditati, ut dignū esset opculū
vale.

¶ CON: XXXIII.

Gratię cū illę veniales respiciūt tū pœnas satisfac-
tionis sacramētalis ab homine cōstitutas.

Hęc abūde patet ex quinta supra, & vides ma.

¶ CON: XXXV

Nō Christiana p̄dicant/qui docent/ quod redēptiōnis
aniās vel Cōfessionalia nō sit necessaria cōtritiō.

¶ Obsecro, cur istā dilatiōē dant hominibus in periculū?
Et quid p̄dest illis talia p̄dicari, nisi quod pecuniā q̄ritur, & nō sa-
lus aniā, etiā si essent vera & nūcū sint & impia & fallā, multo
magis sūt explodēda, Sane & ego superius permisi, posse pœ-
nas remitti, etiam hīs qui non sūt contriti, quod illi negant. Hic
rursus, quod illi affirmant, negandū puto, Atque de Confessio-
nalibus quidem, idem mihi, quod de pœnis iudicium est, scz

Kij